

רותי סמרטוטי והעפיפון

רותי סמרטוטי הביטה בסקרנות על ההכנות. מספר מקלות חוברו ביחד בחבל וכוסו בבד דק.

רותי סמרטוטי שמעה שילדים דיברו על "עפיפון" והיא הבינה שזהו עפיפון.

כשלעפיפון חובר זנב מאחור וסליל חוטים גדול מקדימה, אחד הבנים החזיק אותו גבוה באוויר והשני הלך ושחרר חוט מהסליל. רוח נעימה נשבה והבן עם הסליל קרא "שחרר אותו!" והתחיל לרוץ.

צילה החזיקה את רותי סמרטוטי גבוה, כדי שתוכל לראות איך העפיפון עף באוויר. הוא באמת עלה יפה מאוד אך פתאום התחיל להתנהג בצורה משונה. ילדים נתנו עצות לילד עם הסליל אך העפיפון התחיל לנוע הנה והנה ובסוף, אחרי ארבעה או חמישה סיבובים באוויר, נפל לארץ.

"הזנב שלו קל מדי!" קרא אחד הילדים. הבנים התחילו להתייעץ מאין לקחת עוד

סמרטוטים כדי לחברם לזנב העפיפון.

"אולי תחברו את

רותי סמרטוטי לזנב" הציעה צילה "אני בטוחה שהיא

תהנה מטיסה באוויר!"

הילדים קיבלו את ההצעה בשמחה ורותי סמרטוטי חוברה לזנב העפיפון.

הפעם העפיפון התרומם באוויר ונשאר יציב. הילד

עם סליל החוטים שחרר עוד ועוד חוט עד שהעפיפון, ורותי סמרטוטי איתו, התרוממו גבוה, גבוה. רותי סמרטוטי נהנתה מאוד להיות שם באוויר! היא יכלה לראות למרחקים! והילדים למטה נראו קטנים כל כך!

שיורידו את העפיפון, אבל מלמטה לא יכלה לראות שהרוח קרעה את הסמרטוט אליו רותי סמרטוטי הייתה מחוברת. פתאום הסמרטוט נקרע לגמרי ורותי סמרטוטי התחילה לעוף

עם הרוח שנשבה בחצאית שלה. צילה הייתה מופתעת כל כך שלא יכלה להוציא הגה מפיה. העפיפון משוחרר ממשקל רותי סמרטוטי התחיל להשתולל שוב ובסוף נפל לארץ.

אך פתאום בא משב רוח חזק והרים את רותי סמרטוטי מעל העפיפון. היא שמעה איך הרוח מנגנת על החוט שנמתח עוד ועוד. ופתאום היא הרגישה שמשוהו נקרע. זה היה הסמרטוט אליו הייתה מחוברת. עם כל משב הרוח הקרע נעשה גדול יותר. כאשר צילה ראתה את רותי סמרטוטי מתרוממת גבוה מעל השדה חשבה כמה שבובתה נהנית, ומאוד רצתה גם היא לעלות שם למעלה. אך אחרי שהעפיפון נשאר באוויר חמש או עשר דקות צילה התחילה להשתעמם. עפיפונים לא היו מעניינים במיוחד. הרבה יותר נעים היה לערוך מסיבות תה תחת עץ התפוח. "הוריד, בבקשה, את העפיפון" אמרה "אני רוצה את רותי סמרטוטי." "תני לה לעוף שם" ענה הילד "אביא אותה הביתה כשהעפיפון ירד. עוד מעט נחבר עוד סליל חוטים והעפיפון יתרומם יותר גבוה!" צילה לא רצתה להשאיר את רותי סמרטוטי לבדה, ולכן התיישבה על הדשא וחכתה

על המיטה. אמא שלה יצאה עם הילדים לחפש את רותי סמרטוטי אך לא ראו אותה בשום מקום.

כשאבא חזר הביתה בערב ניסה גם הוא למצוא את רותי סמרטוטי, אך ללא הצלחה. צילה לא רצתה לאכול את ארוחתה ואבא ואמא לא הצליחו לפייס אותה. היא שכחה את כל יתר הבובות בחדר הבובות ורק שכבה על המיטה והתייפחה. בסוף התפללה למען רותי סמרטוטי ונרדמה.

וכשישנה, חלמה שבאו פיות ולקחו את רותי סמרטוטי לארץ הפיות לביקור ואחר כן שלחו אותה הביתה, לצילה. היא התעוררה עם צעקה. מובן שאמא באה מיד אליה ואמרה שאבא ייתן פרס למי שיחזיר את רותי סמרטוטי בבוקר.

"זו אשמתי, אמא" אמרה צילה "לא הייתי צריכה להציע לבנים לקשור את רותי סמרטוטי היקרה שלי לזנב העפיפון. אבל אני יודעת שהפיות ישלחו אותה אלי."

"אנו נביא לך אותה!" קראו כמה מהבנים כשראו את פני צילה המודאגים, והתחילו לרוץ לכוון בו נפלה רותי סמרטוטי. צילה ויתר הבנות רצו אחריהם. הם רצו ורצו ורצו ובסוף מצאו את העפיפון על הארץ, עם מקל אחד שבור, אך את רותי סמרטוטי לא ראו בשום מקום.

"היא בוודאי נפלה לתוך החצר שלך" אמר אחד הילדים לצילה "כי העפיפון היה בדיוק מעליו כשהיא נפלה."
לב צילה נשבר. היא חזרה הביתה ונשכבה

אמא לקחה אותה בזרועותיה וניסתה לפייס אותה במילים רכות, אך היא לא האמינה שרותי סמרטוטי תמצא.

ומה קרה בינתיים לרותי סמרטוטי?
כשרותי סמרטוטי נפלה מהעפיפון, הרוח תפסה את שמלתה והעיפה אותה, עד שהניחה אותה על עץ דולב גדול, ממש מול ביתה של צילה.

רותי סמרטוטי נפלה על ענף העץ ברעש גדול ושני בולבולים, שקיננו קרוב לשם, עפו תוך קשקוש מרוגש. אך הם חזרו מיד והתלוננו על רותי סמרטוטי שהיא שוכבת קרוב כל כך לקן שלהם. אבל רותי סמרטוטי רק חייכה אליהם ולא זזה.

כשהבולבולים נרגעו וחדלו להתלונן, אחד מהם ניגש קרוב יותר לרותי סמרטוטי כדי לחקור. זו הייתה אמא בולבול. היא קראה מיד לאבא בולבול ואמרה לו לבוא. "ראה את החוטי הצמר היפים. נוכל להשתמש בהם לקן שלנו" אמרה, והבולבולים ניגשו יותר קרוב לרותי סמרטוטי ושאלו האם היא מוכנה לתת

וזה היה כך:

אמא בולבול ראתה לעתים קרובות את צילה עם רותי סמרטוטי בחצר, ולכן התחילה לקרוא "צ'יררי! צ'יררי! צ'יררי! צ'יררי!" וגם אבא בולבול קרא "צ'יררי! צ'יררי! צ'יררי!" צילה שמעה את הצעקות, הביטה למעלה על הבולבולים ואז ראתה את רותי סמרטוטי שהצצה מעל הענף. הו! כמה מאושרת הייתה צילה! היא קראה

להם קצת משערות הצמר שלה כדי לרפד את הקן. רותי סמרטוטי חייכה אליהם. ואז הבולבולים משכו בשערותיה עד שהוציאו

מהם קצת כדי שהקן שלהם יהיה רך ונעים. כל הערב הבולבולים שרו את שיריהם היפים ורותי סמרטוטי הביטה על הכוכבים שהופיעו בשמיים למשך הלילה ונעלמו בבוקר. בבוקר הבולבולים משכו שוב קצת משערותיה של רותי סמרטוטי ותוך כדי כך הזיזו אותה, והיא יכלה להביט מעל הענף. וכשעלתה השמש רותי סמרטוטי ראתה שהיא נמצאת על עץ בחצר שלה. בינתיים צילה יצאה לחפש את רותי סמרטוטי עוד לפני ארוחת הבוקר. ואמנם מצאה אותה.

מיד "הנה רותי סמרטוטי!" ואמא ואבא יצאו
מהבית וראו איך רותי סמרטוטי מחייכת
אליהם. אבא לקח מיד מקל ומחלון עליית הגג
דחף את רותי סמרטוטי מהעץ והיא נפלה
ישר בזרועותיה של צילה שחיבקה אותה
חזק.

"לא תעלי יותר בעפיפון, רותי סמרטוטי"
אמרה צילה "הרגשתי ממש אבודה בלעדיך
ולא אתן לך לעזוב אותי שוב."
אזי רותי סמרטוטי נכנסה הביתה ואכלה
ארוחת בוקר עם צילה. אבא ואמא חייכו זה
לזה כשהציצו לחדר בה אכלה צילה. חיוך של
רותי סמרטוטי היה רחב מאוד וצהוב מאוד, כי
צילה, בלב מלא אושר, הכילה אותה בקצת
מהביצה שלה.